

Aventures infantils

La història. Nova York, ara. Don Gat i la seva banda de gats curts de gambals malviuen gràcies a petits robatoris, això els porta a enfrontar-se a Lucas Buenrostro, el nou cap de policia, decidit a fer-se l'amò de la ciutat, controlada per un exèrcit de robots a les seves ordres...

La pel·lícula. Allà per la dècada dels seixanta del passat segle, William Hanna & Joe Barbera, els pares de Tom i Jerry, els Picapedra i Scooby-Doo, van parir *Top Cat*, sèrie de dibuixos animats protagonitzada per un gat espavilat, però amb l'enginy i la gosadia del petit ratolí Jerry. Ara, una colla de dibuixants *charros*, argentins i britànics ressusciten els vells personatges, convertint-los en els voluntariosos antiherois d'unes aventures sovint sapastres, per moments surreals, i gairebé sempre adobades amb la mala bava infantil que mai no ha passat pel túrmix de l'escolarització obligatòria. *Don Gato y su pandilla* té l'encant dels *cartoons* de fa mig segle, quan els ordinadors i els efectes digitals es preparaven per sortir a escena. Per tant, els gags visuals de la pel·lícula són força plans, pedestres, moguts per aquell sentit artesanal, rústec, amb ferum de naptalina de la fina, que contrasten amb el grafisme realista dels fons per on transcorre l'acció fatxenda d'aquest comèdia amb perfum de thriller policial. La paradoxa

de *Don Gato y su pandilla*, entre irònica i tragicòmica, rau en el fet que ens embarca en un món súper tecnificat...amb rudiments gairebé artesanals. Amb tot, brinda escenes divertides, a les que es llança amb la desimboltura fresca i suïcida de qui no té por al ridícul. Com quan els Rajoy & Mas escenifiquen sopars de duro davant les càmeres del règim sense ni haver memoritzat el paper. Per cert, Don Gato ha estat doblat a l'espanyol pel *showman* José Cor-

Don gato y su pandilla

Director: Alberto Mar. Guió:

Tim McKeon i Kevin Seccia.

Música: Leoncio Lara.

Mèxic-Argentina-Regne

Unit. 2011. 90'. JC Alpicat.

bacho, que s'ho passa pipa

El matge. Un dels robots policials disfressat de *femme fatale* per tal de seduir la màquina expendedora de begudes.

La frase. "Jo sóc la llei, però no la compleixo", confessa, cínic, el totpoderós Cap de la Policia. És l'imperi de la llei: converteix en emperador qui l'administra. Democràcia? Un propòsit d'esmena.

La recomanació. La família molt unida amb ganes de passar una bona estona, tot degustant pel·lis com les de fa cinquanta anys.